

[Undervisningsministeren.]
 telse af at påtage sig undervisningen kan tolkes derhen, at bestemmelserne fra første færd har været en politisk misforståelse. Det er netop sådan, at de nye regler fra 1972 udtrykkelig åbner mulighed for, at der ved den interne fordeling af arbejdet kan tages hensyn til lærernes personlige og uddannelsesmæssige forudsætninger.

Det er heller ikke korrekt, når der i selve forslaget tekst tales om at gøre faget seksualundervisning frivilligt i den kommende reform, for seksualundervisningen er i dag ikke et selvstændigt fag, og ifølge forslaget er der heller ikke lagt op til, at det skal være et selvstændigt fag, men det indgår i en række af de traditionelle skolefag. Det er jo netop denne integration, der er en del af baggrunden for, at undervisningen er obligatorisk.

Kristeligt folkeparti ønsker tilsyneladende ikke at ændre på dette afgørende forhold. Jeg bemærkede mig under første behandling af forslag til lov om folkeskolen den 22. februar i år, at hr. Chr. Christensen udtalte, at man i kristeligt folkeparti kunne tænke sig, at seksualundervisningen indgik i et fælles fag, som man kunne kalde familiekundskab, sammen med f. eks. personlig hygiejne, læren om sundhedsfarlige stoffer, barnepleje og økonomi. Set ud fra disse udtalelser kan jeg ikke helt se konsekvensen, medmindre meningen skulle være, at familiekundskab skulle være et valgfrit fag, og sådan opfattede jeg ikke hr. Chr. Christensens bemærkninger den 22. februar.

Jeg vil gerne til slut sige, at jeg mener, den bedste måde at behandle problematikken omkring den integrerede seksualoplysning på er, at man benytter sig af det udvalgsarbejde, der foregår i folketingets undervisningsudvalg. Der har man jo netop lovforslag om en kommende folkeskolereform til behandling, og jeg mener, at fremfor at behandle forslaget til folketingets beslutning, der pålægger regeringen disse ting, burde man tage spørgsmålet op i undervis-

ningsudvalget i sammenhæng med det lovforslag, man arbejder med.

Winnie Russell (S):

Det kan næppe komme bag på nogen, at socialdemokratiet ikke vil medvirke til gennemførelsen af kristeligt folkepartis forslag om ophævelse af den obligatoriske seksualundervisning i folkeskolen.

Undervisningen blev indført ved en ændring af folkeskoleloven i 1970, og der var dengang enstemmig tilslutning i tinget. De partier, som gennemførte forslaget dengang, har stadig flertallet og argumenterne, for der kan ikke være sket større ændringer i løbet af den korte tid, der er gået siden, men det vil naturligvis vise sig under debatten.

Det har været en glæde at høre, at undervisningsministeren har stået fast på de synspunkter, venstre fremlagde dengang.

Efter socialdemokratiets opfattelse har den obligatoriske seksualundervisning fortsat store fordele. Den opfylder det behov, som alle børn og unge på et eller andet tidspunkt har for at få reel oplysning om samlivet mellem mennesker. Det kan naturligvis diskuteres, hvor stort behovet er i de forskellige aldersgrupper, men puberteten indtræder dog for de fleste elever med styrke i den tid, de er elever i folkeskolen.

Undervisningen omfatter alle børn, så ingen kommer til at lide under en eventuel forældrepassivitet på dette område. Hertil kan føjes, at langt de fleste lærere har den fornødne pædagogiske erfaring til også at undervise i dette fag, ligesom deres kendskab både til forældre og børn i mange tilfælde er så betydeligt, at der kan tages hensyn til begge parter.

Jeg tror således ikke et øjeblik på, at der i undervisningssituationen opstår store vanskeligheder. Ingens uskyld eller blufærdighed behøver at blive trådt for nær. Selve det, at seksualundervisningen skal gives integreret i andre fag, vil forhindre noget sådant.

Jeg har i øvrigt svært ved at forstå mod-